

Núria, 13 de juliol de 2008

Bé, ara que hem acabat, m'agradaria agrair-vos a tots haver vingut avui aquí, a Núria, a donar gràcies a la Mare de Déu en aquest dia tan especial per a nosaltres. Demà passat farà vuit mesos de l'accident de la Teresa. Vuit mesos d'aquella paraula nova que després tots aprendríem i se'ns faria tan habitual: l'ictus. Vuit mesos del que els metges ens van explicar que havia estat un "accident vascular espontani".

Ara, a vuit mesos vista, tot comença a quedar una mica lluny i començo, bé, comencem a refer-nos-en de la sotragada. Una sotragada que gràcies a Déu ha tingut un bon final. De fet ja veieu la Teresa com n'està de bé. Una sotragada que m'ha fet veure la vida d'una altra manera. Una sotragada que m'ha ensenyat que hi ha molts moments al dia que, tot i que sovint no els donem importància, o que ni els valorem per habituals, o que fins i tot ni ens n'adonem que hi són, són realment els moments més importants i meravellosos. Són moments quotidians, petits, però que en el fons són molt especials ja que pot arribar un dia, el menys esperat, que els pot convertir en un record i a la vegada en els moments més enyorats. Mai oblidaré aquell quinze de novembre. Al matí la Teresa i jo ens vam acomiadar, com cada dia, amb un petó fugisser, ràpid, acompanyat d'un

- t'estimo, al migdia ens truquem, cuida't...

però aquell migdia la Teresa no va poder telefonar.

He après com són d'importants tots aquests petits moments. Tots aquests petits actes quotidians com un petó, un somriure, fins i tot donar-nos la ma sense dir res, tots aquests petits gestos no són superats per res, ni per viatges, ni per sortides, no hi ha res que els pugui substituir.

Aquell dia, i especialment els que van venir després, vaig aprendre com estimava la Teresa i com la trobava a faltar. Sense ella jo tampoc era el mateix, era com si una part de mi em manqués, no sé com explicar-ho, però espero que ho entengueu el què vull dir. Vaig descobrir com les nostres vides s'havien anat entrelaçat tant, tant i tant, que ja en formaven una de sola. L'un sense l'altre no era possible.

També vaig aprendre que la Teresa no només era especial per a mi, i és clar, per a la nostra família i per a tots els que som aquí, sinó que també ho era per a molta altra gent. No sabeu el munt de telefonades que hem tingut tot aquest temps interessant-se per ella, per nosaltres. Com era d'esperar d'amics, de companys i de gent de la seva feina, fins i tot algun dels seus clients! Però sobretot m'ha fet veure com era d'estimada la Teresa, i a través d'ella, nosaltres, per totes les persones aquelles persones, potser més anònimes, però que han anat vivint amb nosaltres, dia a dia, l'evolució del seu accident: el carnisser, el del quiosc, mestres i pares de l'escola, gent d'Arenys i de Barcelona, però també de Badalona. Moltíssima gent que mai haguéssim dit que ens estimaven tant, i és que coi, de veritat, la Teresa es fa estimar!

Crec que entre tots hem aconseguit que la Teresa se'n sortís i tirés endavant. I tant que ho hem aconseguit! ella és aquí, amb nosaltres (tot i aquella primera previsió inicial a la Uci) i per això avui és per a tots nosaltres un dia de joia que ara compartim i recordarem sempre. Però sense la seva voluntat i les seves ganes de viure, això tampoc hagués estat possible.

No voldria acabar sense tenir un record per tots els que jo no hi són, i per tots els malalts que no han tingut la sort que hem tingut nosaltres. També per tots aquells malalts que vam conèixer durant aquells vint-i-cinc dies a la Uci de can Ruti i que no sabem si se n'han pogut sortit o no.

També us vull agrair a tots, família, catequistes, amics, frares, tots els que heu vingut i matinat, i als que no han pogut venir, però que també hi són aquí, de pensament, entre nosaltres. A tots us volem agrair que ens hagueu acompanyat, però també les hores i els dies que heu compartit amb nosaltres de neguits, pors i, finalment, joia. A tots us vull agrair les telefonades interessant-vos per la Teresa i les vostres pregaries, personals i col·lectives. I també als qui no hi creuen, però que a la seva manera també han pregat, i molt, per la Teresa i per tots nosaltres.

Voldria també tenir un record per dues persones que ja no son aquí entre nosaltres. Primer pel besavi de la Maria i la Neus, bé, el meu avi, que sempre explicava com havia passat Puigmal amunt, Puigmal avall per aquesta vall amb la seva germana Maria. I també un altre record per fra Rossend, a qui vaig conèixer poc però que em consta que s'estimava molt aquesta vall on hi va protagonitzar algunes extraviades memorables.

Bé, ara us deixo tranquils i així podrem anar a dinar i acabar de gaudir d'aquest dia tan bonic en aquesta vall que tants records té per molts de nosaltres que ja l'havíem visitat en altres ocasions, amb els pares o amb els fills o amb companys i amics o fins i tot sòls. I pels que no la coneixíeu, a partir d'ara ja no ho podreu dir.

I res més, ara si, agrair-vos a tots de nou la vostra companyia, però en especial a la Francesca, que és la veritable "culpable" d'aquesta anada a Núria. També a l'Eduard, bé, a fra Eduard que és el responsable d'haver convertit una anada inicial de cinc o sis persones en aquesta peregrinació multitudinària (deu ser per allò dels pans i dels peixos), a la Carme, pel seu treballat cançoner i, finalment, agrair també a en Francesc, que ha estat qui ha fet possible aquest viatge, lligant-ho tot, autocars, cremallera i descomptes. A tots vosaltres moltes, moltíssimes gràcies.

Antoni

Barcelona - Arenys, 22 de juny de 2008